

pelihen være, om Res. af 1ste Juli 1846, saa hensigtsmæssig, den end kan have været paa den Tid, den blev givet, fremdeles kan ansees for hensigtsmæssig til at naae det Maal, som Lovgiveren med den havde tilstigt. Det er det, som Domainedirecteuren, der maa tillægges megen Indsigt i disse Forhold, har fundet ikke mere at kunne naaes ved Resolutionen af 1ste Juli 1846, og jeg beder vel erindret, at den Mand, som har udtalt sig maaffee stærkest for en Forandring af de nærværende Forhold, tillige er den Mand, som havde den betydeligste Andeel i, at Res. 1ste Juli 1846 udkom. Det er af denne Mand, som fungerede i min Fraværelse som Finanzminister udtalt, at det var nødvendigt, at der skete nogen Forandring i denne Resolution, fordi den, som Forholdene nu vare, ikke mere lod sig godt anvende. Det væsentligste Supplement til Res. 1ste Juli 1846 var den souvereine Konges Stilling. Den Konge, der som Lovgiver havde givet bemeldte Resolution, kunde tillige som den øverste Udøver af den administrative Myndighed lempe Resolutionen i de enkelte Tilfælde, hvor den vilde føre til intet eller til et ubilligt Resultat. Men den høieste administrative Myndighed, forenet i Lovgiverens Person, er ikke mere tilstede; den souvereine Myndighed har maattet afløses af ansvarlige Ministre, og den ansvarlige Minister kan ikke lempe Resolutionen i de enkelte Tilfælde, i hvilke den maatte vise sig uanvendelig. Derfor og alene derfor er Regjeringen gaaet ind paa at ønske en Forandring af Res. 1ste Juli 1846, og naar Initiativet til denne Forandring ikke er blevet taget fra Regjeringens Side, men i dets Sted Sagen har nydt Fremme paa den Maade, som skeet er, idet Regjeringen har sluttet sig til det Forslag, der er fremkommet i det ene af Rigsdagens Thing, og derved bragt Sagen paa det Standpunkt, hvorpaa den nu staaer, saa er Grunden netop den modsatte af den, som den ærede Vicesformand antog. Grunden er nemlig den, at det ingenlunde er saa let, som den ærede Vicesformand antager, at finde bestemte Regler. Regjeringen har været i den største Tvivlsraadighed, har underkastet Sagen den meest forsigtige Drøftelse, for at komme til et bestemt

Resultat, men man var ikke kommen til et saadant bestemt Resultat om hvad der kunde ansees fyldestgjørende paa den Tid, Lovforslaget fremkom i det andet Thing, og fordi Regjeringen ikke endnu var kommen til et saadant Resultat, hvorom et Lovarbejde forelaa, som man haabede at kunne udvikle ved fælles Overenskomst og Samarbejdet til et nyttigt Resultat, — derfor indtog Regjeringen den Stilling til Sagen, som den har indtaget, og som jeg troer, det kan siges, den med Consequents har fulgt til Enden (Ja! Ja!). — Jeg skal endnu blot tillade mig at bemærke, at, naar der er sagt, at her er Spørgsmaal om en Dpoffrelse af omtrent 2 Millioner fra Statskassens Side, veed jeg ikke, hvorfra dette Tal er hentet. Der har i alle de Dplysninger, der fra Regjeringens Side ere meddeelte — og det er oftere blevet sagt, at den opstillede Beregning var altfor høi, — ingenstunde været Tale om en Sum af denne Størrelse. Det er sagt i Regjeringens Dplysninger, at Resolutionen af 1ste Juli 1846 kunde antages at medføre et Tab af imellem 1,000,000 og 1,100,000 Rbd. for Statskassen. Det er endvidere sagt, at ved den Bei, som Lovforslaget nu betegner, kan Forøggelsen af Statskassens Tab beregnes at ville løbe op til 1,700,000 Rbd., altsaa en Forskjel af 600,000 Rbd. Er det dette Tal, 1,700,000, der har givet Anledning til at antage, at Sagens Gjensstand kan anslaaes til 2 Millioner, saa maa jeg bede at erindre, at det har ikke foreligget Lovgivningsmagten, som nu udøver Lovgivningsmyndigheden i Danmark, at ophøre med den Indrømmelse, som eengang foreligger i Resolutionen af 1ste Juli 1846. Jeg troer, det har været anset at være in confesso imellem Alle, at Staten ikke kan tage det kongelige Tilsagn tilbage, der eengang indeholdes i Resolutionen af 1ste Juli 1846, eller med andre Ord, det er antaget, at det har været givet, at denne Million eller disse 1,100,000 Rbd., som Statskassen ifølge Resolutionen af 1ste Juli 1846 var beregnet at skulle sætte paa Selveiendoms Fremme paa Kronsgodserne, har været noget Givet, om hvilket der ikke mere kunde være Tale. Hvad der altsaa har været handlet om i denne Sag,